

Comentaris Actualitzats a l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, nº 1. Els Funcionaris Interins Temporals-Art. 10,1,c) de la Llei 7/07.

Albert Calderó

(publicado en REGI, nº 3, febrero de 2008)

Una novetat molt important de l'EBEP des de l'òptica del gestor és la creació d'aquesta nova figura del funcionari interí temporal.

A la pràctica ens trobem amb la possibilitat de nomenar interins per a l'acompliment de funcions pròpies d'un funcionari de carrera, sense necessitat de crear plaça de plantilla, per un període limitat però no definit per la llei, per a tot tipus de tasques de caràcter temporal. És una mica similar als contractes laborals per obra o servei, només que per a tasques pròpies de funcionari públic, i per tant sotmesos a la legislació i jurisdicció administrativa, i per tant protegits per la presumpció de legalitat a favor de l'administració.

Davant d'aquesta nova possibilitat cal començar aclarint una objecció que de seguida es plantejarà en moltes institucions que desitgin acollir-se a aquesta nova figura.

Es tracta de l'argument sindical que cal reduir la interinitat en les institucions perquè interinitat = precarietat de l'ocupació pública.

Aquesta és una de les tècniques argumentatives fal·laces de molts sindicalistes del sector públic: la trasposició directa dels arguments crítics que usen al sector privat al sector públic.

Al sector privat els sindicalistes es queixen que hi ha empresaris que usen fraudulentament la legislació de contractació temporal fent passar per treballs temporals el que en realitat són feines permanents, a fi de tenir flexibilitat de plantilla. Criden a això, amb raó, precaritzar l'ocupació, perquè realment ocupacions que haurien de ser fixes per tractar-se de tasques estables de l'organització es duen a terme mitjançant contractes temporals.

Però no és això el que sol fer-se al sector públic, més aviat al contrari.

Vegem. Al sector públic hi ha dos tipus de funcions que les institucions fan: d'una banda, hi ha funcions permanents, derivades dels mínims obligatoris de prestació dels serveis públics i de les necessitats mínimes de funcionament dels òrgans i funcions públiques. D'altra banda, hi ha funcions conjunturals, funcions que les institucions poden realitzar però no tenen obligació de realitzar, i que es fan o no depenent de la realitat econòmica i social de cada moment i de la voluntat o preferència del govern, de les seves prioritats polítiques o ideològiques o socials; són funcions institucionals que augmenten o disminueixen o apareixen o desapareixen en funció de decisions polítiques de signe canviant.

És molt clar en l'EBEP i sempre va estar clar en la nostra legislació que les funcions del primer tipus que hem descrit, les de caràcter permanent, han de ser exercides pels funcionaris de carrera. En efecte, Art. 9.1 de l'EBEP: "Són funcionaris de carrera qui, (...) per a l'acompliment de serveis professionals retribuïts de caràcter permanent"

En la mateixa mesura està clar que per a les funcions del segon tipus, les funcions conjunturals, no s'hauria d'usar aquesta figura. Usant funcionaris de carrera per a funcions no permanents és evident que, en el moment en què es decideixi políticament que aquestes funcions s'ha de deixar de fer-les, perquè les prioritats són d'altres, tindrem un excés de funcionaris. Per tant creant places de plantilla de funcionaris per realitzar funcions de tipus conjuntural i no permanent no només s'infringeix el preceptuat expressament a l'art. 9 de l'EBEP, sinó que es creen les condicions per a una inflació permanent de les plantilles públiques. I el superàvit de personal és la forma més costosa, conflictiva i difícil de corregir de malbaratament dels diners públic.

Fins a l'entrada en vigor de l'EBEP podia al·legar-se que no hi havia fórmula legal per ocupar personal per a funcions no permanents si aquestes eren tasques reservades legalment o organitzativament a funcionaris públics. Doncs bé, aquest obstacle ha desaparegut amb l'EBEP; ara les institucions poden nomenar funcionaris interins temporals per a tota tasca que sigui necessària - "per raons expressament justificades de necessitat i urgència", diu l'EBEP, Art. 10.1 - però que no sigui permanent.

I això no és precaritzar l'ocupació pública, és tornar-li la seva naturalesa. Ha succeït massivament el contrari, que institucions de

tot signe polític han ampliat plantilles de funcionaris de carrera indiscriminadament per a funcions permanents i per a funcions conjunturals, en una espiral de creixement de les plantilles públiques sense precedents històrics.

Com gestionar aquests nomenaments interins és una cosa que cal desenvolupar. En altres comentaris que publicarem pròximament anirem atenent aquesta qüestió.